

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: P I N 2 9 2, s. r. o.**, se sídlem v Krhanicích č. p. 236, PSČ 257 42, IČ: 261 73 182, zastoupené JUDr. Vladimírem Krejčíkem, advokátem AK Krejčík & Partneři, se sídlem v Praze 2, ul. Anglická č. p. 28, PSČ 120 00, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2013, č. j. 12256/13/5000-14203-702690,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 4. 2013, č. j. 12256/13/5000-14203-702690, kterým byla zamítnuta její odvolání proti 6 rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně ze dne 1. 10. 2012, č. j. 175290/12/178913507710, a č. j. 175289/12/178913507710, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 185006/12/178913507710, a č. j. 185015/12/178913507710, a ze dne 19. 11. 2012, č. j. 198889/12/178913507710, a č. j. 198917/12/178913507710, jimiž bylo rozhodováno o 6 stížnostech žalobkyně na postup plátce daně, a to společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (dále jen „plátce daně“) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „odvod“) podle ust. § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podpoře“). Současně se žalobkyně domáhala, aby soud uložil žalované straně uhradit jí náklady předmětného soudního řízení.

Žalobkyně v podané žalobě nejprve stručně zrekapitulovala průběh daňového řízení a k věci uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí jsou v rozporu s ústavním pořádkem, v důsledku čehož došlo k porušení jejích práv, když zákon o podpoře ve znění novely č. 402/2010 Sb. je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, a to v důsledku rozporu s čl. 1 Ústavy zakotvující zásadu přiměřenosti, dále s čl. 1 a čl. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), které pojednávají o principu rovnosti před zákonem, dále s čl. 9 odst. 1 Listiny, který hovoří o zákazu zpětné účinnosti, dále s čl. 11 Listiny zakotvující právo vlastnit majetek, dále s čl. 17 Listiny základních práv Evropské unie resp. s čl. 1 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a svobod upravujícím právo na ochranu proti zásahu do pokojného stavu užívání majetku, s čl. 26 Listiny a také s čl. 16 Listiny základních práv Evropské unie, které zakotvují svobodu podnikání.

V návaznosti na tyto skutečnosti pak žalobkyně ve vztahu k zásadě přiměřenosti, zásadě rovnosti před zákonem a svobodě podnikání uvedla, že Česká republika je demokratickým právním státem založeným na účtě k právům a svobodám člověka a občana, přičemž mezi základní pravidla výkonu státní moci patří zásada přiměřenosti. Proto i úpravu daňových a jiných povinností stanovených státní mocí je nutno posuzovat z hlediska splnění zásady přiměřenosti, a to ve vztahu k ústavně zaručenému právu na vlastnictví. V této souvislosti žalobkyně poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, v němž bylo vysloveno, že pro dosažení závěru o ústavní konformitě daně či jiné zákonné platby je nutno posoudit zda odvod vyhovuje požadavku vyloučení extrémní nepřiměřenosti, dále zda dodržuje ústavní princip rovnosti ve smyslu vyloučení svévole a zda dodržuje ústavní princip rovnosti ve vztahu k dalším právům zaručeným ústavním pořádkem. V daném případě sice samotná výše odvodu extrémní nepřiměřenost obecně nezakládá, ovšem působí významný zásah do majetkové sféry žalobkyně jakožto poplatníka odvodu, když dozajista povede k tomu, že její podnikatelská činnost po několikaleté časové období ztratí jakýkoliv smysl, což dle názoru Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02 zakládá protiústavnost tohoto odvodu. Dle žalobkyně předmětný odvod porušuje požadavek vyloučení svévole při určení rozložení daňového zatížení. Ústavní soud přitom v nálezu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 2/02, judikoval, že stát má možnost rozhodnout, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné, avšak ani v takovém případě se nesmí uchýlit k libovůli. Současně i platí zásada, že stát nesmí zneužívat omezení základních práv a svobod, než ve prospěch veřejného zájmu, což konstatoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 21. 6. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 3/2000. Dle žalobkyně libovůle ve zvolení okruhu poplatníků odvodu spočívá v tom, že neexistují žádné podstatné rozdíly mezi poplatníky odvodu a ostatními výrobci elektřiny ze sluneční energie. Takové rozdíly neexistují ani ve vztahu k ostatním výrobcům elektřiny z obnovitelných zdrojů energie či výrobcům elektřiny z jakýchkoliv státem dotovaných zdrojů obecně. Na tyto výrobce ovšem odvod uvalen není, třebaže podnikání všech těchto výrobců je principiálně založeno na zákonu o podpoře a na systému státní podpory výroby elektřiny, na nějž při plánování svého podnikání spoléhaly. Dle žalobkyně je nepřijatelné, aby poplatníci odvodu, tj. ti kteří uvedli výrobu do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010, nesli od 1. 1. 2011 nové povinnosti, které pro jejich podnikatelskou činnost představují výrazná omezení, jež zásadním způsobem narušují jejich ústavně zaručené právo na podnikání, zatímco výrobci, jež uvedli své výroby do provozu do 31. 12. 2008, odvodem zatíženi nebyli.

K zákazu zpětné účinnosti právních norem žalobkyně uvedla, že Ústavním soudem bylo několikrát judikováno, že princip důvěry v právo je podmínkou právní jistoty a atributem právního státu, který zahrnuje zákaz retroaktivity právních norem resp. jejich retroaktivní výklad. V předmětné věci byla zklamána důvěry žalobkyně ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 215/94, a to pokud se jedná o provozování výroben elektřiny z energie ze slunečního záření.

K právu vlastnit majetek a k právu na ochranu legitimního očekávání nabytí majetku žalobkyně poznamenala, že tato práva vzhledem k české ústavní praxi a evropské soudní praxi je nutno vykládat extenzivně, takže předmětem ochrany majetkových práv je nejen nabytý, tj. existující majetek, nýbrž i legitimní očekávání takového majetku.

Závěrem žalobkyně uvedla, že jí je znám nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, přičemž se zásadně neztotožňuje se závěry v nálezu uvedenými. V návaznosti na to pak žalobkyně uvedla, že zásadně nesouhlasí s názorem Ústavního soudu o tom, že v případě novely č. 402/2010 Sb., se nejedná o pravou retroaktivitu, nýbrž jen o nepravou retroaktivitu, kterou lze za určitých podmínek akceptovat, když odvod se týká elektřiny vyrobené od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013, a tedy se nejedná o nic zpětného. Žalobkyně však trvá na tom, že odvod se netýká elektřiny, nýbrž provozovatelů fotovoltaických elektráren, kteří spustili fotovoltaickou elektrárnu v letech 2009 a 2010, tedy před účinností novely č. 402/2010 Sb. Dále žalobkyně uvedla, že Ústavní soud v dotyčném nálezu připustil, že zavedení odvodu může v individuálních případech vyvolat u výrobce rdousící efekt, který zasahuje likvidačním způsobem, a tedy protiústavně, samotnou majetkovou podstatu výrobce. V případě žalobkyně přitom zavedení odvodu vyvolává onen rdousící efekt, tak jak dovozuje Ústavní soud. Žalobkyně se totiž pro pořízení výrobní elektřiny ze slunečního záření rozhodla na základě svých legitimních očekávání garantovaných zákonem o podpoře, tj. patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů a současně zachování výše výnosů za jednotku elektřiny z obnovitelných zdrojů při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let od roku uvedení zařízení do provozu jako minimální se zohledněním indexu cen průmyslových výrobců. Žalobkyně hradila náklady na výstavbu fotovoltaické elektrárny mj. prostřednictvím nebankovních půjček, a to za sjednaný úrok ve výši 9,9% p.a. Obě výše uvedená legitimní očekávání žalobkyně byla zavedením odvodu porušena, přičemž zavedení odvodu způsobilo, že podnikatelská činnost žalobkyně po několikaleté časové období ztratila jakýkoliv smysl, což je protiústavní. Dále žalobkyně uvedla, že při rozhodování o vynaložení investice na pořízení fotovoltaické elektrárny vycházela kromě zákonné úpravy mj. též z informací poskytovaných Energetickým regulačním úřadem (dále jen „ERÚ“), který ve svých materiálech uveřejněných na webových stránkách s názvem „Často kladené dotazy – Obnovitelné zdroje – odpovědi ERÚ“ uváděl, že stanoví výkupní ceny a zelené bonusy vždy tak, aby byla zachována výnosnost na jednotku vyrobené elektrické energie, čímž je zajištěno, že výkupní ceny umožní v průběhu patnáctileté doby návratnost investic. Žalobkyně je přitom přesvědčena, že v jejím případě není splněna podmínka patnáctileté návratnosti, díky čemuž je žalobkyně paradoxně nucena dotovat tuto fotovoltaickou elektrárnu ze svých dalších podnikatelských aktivit. Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně soudu předložila důkazní prostředek, jímž by mělo být provedeno dokazování, v podobě výpočtu návratnosti vlastních prostředků vynaložených na předmětnou fotovoltaickou elektrárnu, z něhož vyplývá, že k návratnosti investice dojde až v devatenáctém roce. Vedle toho žalobkyně na podporu svých tvrzení soudu předložila další důkazní prostředky, jimiž by mělo být provedeno dokazování, a to v podobě kopie dokumentu

ERÚ staženého z webových stránek ERÚ s názvem „Často kladené dotazy – Obnovitelné zdroje – odpovědi ERÚ“, dále v podobě kopie kupní smlouvy a faktur prokazující výši investic vynaložených žalobkyní a dále v podobě kopie 2 smluv o půjčce prokazující sjednaný úrok z půjček.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K věci uvedl, že žalobkyní namítaný rozpor institutu solárního odvodu s ústavněprávními principy mu nepřísluší posuzovat, protože je pouze v kompetenci Ústavního soudu posoudit zákonnost a ústavnost vydaných právních norem. Žalovaný je přitom přesvědčen, že vydané zákonné normy, které prošly standardním legislativním procesem, jsou platné a orgány Finanční správy České republiky, již jsou žalovaný a správce daně součástí, se těmito normami musí v meritu věci řídit.

Dále žalovaný uvedl, že otázku protiústavnosti odvodu již Ústavní soud posoudil, a to v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. 17/11, kdy dospěl k závěru, že zavedením solárního odvodu sice došlo ke snížení faktické podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, avšak nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů, ať již se jedná o právo vlastnické či svobodu podnikání, případně nerespektování základních náležitostí demokratického a právního státu.

Vedle toho žalovaný poznamenal, že podle ust. § 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“), je povinností správce daně postupovat při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. V tomto případě solární odvod upravuje zákon o podpoře, přičemž správce daně postupoval v souladu se základními zásadami správy daní, kdy dle ust. § 237 daňového řádu přezkoumal, zda plátce srazil odvod v zákonem stanovené výši a odvedl jej v zákonném termínu svému místně příslušnému správci daně. Správce daně v postupu plátce neshledal žádné pochybení, na základě čehož stížnost žalobkyně zamítl, což posléze potvrdil i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Plátce svým postupem neporušil žádné právní předpisy, když naopak ke svému postupu byl přímo ze zákona zavázán, když již Ústavní soud judikoval, že takovýto postup není v rozporu s ústavním pořádkem. Na podporu svého přesvědčení o správném postupu plátce a potažmo správce daně pak žalovaný poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu v podobě např. rozsudků sp. zn. 1 Afs 80/2012 a sp. zn. 1 Afs 81/2012, v níž Nejvyšší správní soud vyslovil shodný názor jako žalovaný, a tedy že ust. § 6 odst. 1 zákona o podpoře ukládá povinnosti a pravomoci pouze ERÚ a nikoliv správci daně.

Na vyjádření původního žalovaného reagovala žalobkyně replikou, v níž uvedla, že setrvává na svých žalobních tvrzeních. K tomu opětovně uvedla, že zásadně nesouhlasí s názorem Ústavního soudu vysloveným v jeho nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, o tom, že v případě novely č. 402/2010 Sb., se nejedná o pravou retroaktivitu, nýbrž jen o nepravou retroaktivitu, kterou lze za určitých podmínek akceptovat, když odvod se týká elektřiny vyrobené od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013, a tedy se nejedná o nic zpětného. Žalobkyně však trvá na tom, že odvod se netýká elektřiny, nýbrž provozovatelů fotovoltaických elektráren, kteří spustili fotovoltaickou elektrárnu v letech 2009 a 2010, tedy před účinností novely č. 402/2010 Sb. Navíc Ústavní soud v dotčeném nálezu připustil, že zavedení odvodu může v individuálních případech vyvolat u výrobce rdousící efekt, který zasahuje likvidačním způsobem, a tedy protiústavně, samotnou majetkovou podstatu výrobce. V případě žalobkyně

přítom zavedení odvodu vyvolává onen rdousící efekt, tak jak dovozuje Ústavní soud. Žalobkyně se totiž pro pořízení výrobní elektřiny ze slunečního záření rozhodla na základě svých legitimních očekávání garantovaných zákonem o podpoře, tj. patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů a současně zachování výše výnosů za jednotku elektřiny z obnovitelných zdrojů při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let od roku uvedení zařízení do provozu jako minimální se zohledněním indexu cen průmyslových výrobců. Obě výše uvedená legitimní očekávání žalobkyně byla zavedením odvodu porušena, přičemž zavedení odvodu způsobilo, že podnikatelská činnost žalobkyně po několikaleté časové období ztratila jakýkoliv smysl, což je protiústavní. Dále žalobkyně uvedla, že při rozhodování o vynaložení investice na pořízení fotovoltaické elektrárny vycházela kromě zákonné úpravy mj. též z informací poskytovaných ERÚ, který ve svých materiálech uveřejněných na webových stránkách s názvem „Často kladené dotazy – Obnovitelné zdroje – odpovědi ERÚ“ uváděl, že stanoví výkupní ceny a zelené bonusy vždy tak, aby byla zachována výnosnost na jednotku vyrobené elektrické energie, čímž je zajištěno, že výkupní ceny umožní v průběhu patnáctileté doby návratnost investic. Žalobkyně je přitom přesvědčena, že v jejím případě není splněna podmínka patnáctileté návratnosti, jak vyplývá z jí již předloženého výpočtu návratnosti investice, ze kterého je zřejmé, že k návratnosti investice dojde až v devatenáctém roce, díky čemuž je žalobkyně paradoxně nucena dotovat tuto fotovoltaickou elektrárnu ze svých dalších podnikatelských aktivit.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně ve své žalobě zpochybňuje samotnou ústavnost odvodu, a to z důvodu tvrzeného porušení zákazu retroaktivity, legitimního očekávání, neústavního procesu přijetí zákona č. 402/2010 Sb., kterým byl zaveden s účinností od 1. 1. 2011 uvedený odvod, dále pro porušení principu rovnosti a nediskriminace, principu proporcionality, porušení zásad berního práva, ochrany majetku a svobody podnikání.

V návaznosti na právě uvedené soud uvádí, že předmětný odvod byl zaveden do zákona o podpoře novelou č. 402/2010 Sb., a jeho právní úprava zní:

Podle ust. § 7a zákona o podpoře je předmětem odvodu za elektřinu ze slunečního záření (dále jen „odvod“) elektřina vyrobená ze slunečního záření v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013 v zařízení uvedeném do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010.

Podle ust. § 7b odst. 1 a 2 zákona o podpoře poplatníkem odvodu je výrobce, pokud vyrábí elektřinu ze slunečního záření. Plátcem odvodu je provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatel regionální distribuční soustavy.

Podle ust. § 7c zákona o podpoře základem odvodu je částka bez daně z přidané hodnoty hrazená plátcem odvodu formou výkupní ceny nebo zeleného bonusu poplatníkovi odvodu za elektřinu ze slunečního záření vyrobenou v odvodovém období.

Podle ust. § 7e zákona o podpoře sazba odvodu ze základu odvodu činí v případě hrazení formou a) výkupní ceny 26 %, b) zeleného bonusu 28 %.

Podle ust. § 7f zákona o podpoře odvodovým obdobím je kalendářní měsíc.

Podle ust. § 7g odst. 1 a 2 zákona o podpoře plátce odvodu je povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu. Plátce odvodu je povinen odvést odvod ze základu odvodu do 25 dnů po skončení odvodového období; ve stejné lhůtě je povinen podat vyúčtování odvodu.

Podle ust. § 7h odst. 1 a 2 zákona o podpoře správu odvodu vykonávají územní finanční orgány. Při správě odvodu se postupuje podle daňového řádu.

Podle ust. § 7i zákona o podpoře odvod je příjmem státního rozpočtu.

Soud považuje v dané souvislosti za nutné odkázat i na ust. § 6 odst. 1 až 4 zákona o podpoře, které stanoví, že:

1) Úřad (Energetický regulační úřad – pozn. soudu) stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů (dále jen "výkupní ceny") samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy tak, aby

a) byly vytvořeny podmínky pro naplnění indikativního cíle podílu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů na hrubé spotřebě elektřiny ve výši 8 % v roce 2010 a

b) pro zařízení uvedená do provozu

1. po dni nabytí účinnosti tohoto zákona bylo při podpoře výkupními cenami dosaženo patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů, kterými jsou zejména náklady na instalovanou jednotku výkonu, účinnost využití primárního obsahu energie v obnovitelném zdroji a doba využití zařízení a které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem,

2. po dni nabytí účinnosti tohoto zákona zůstala zachována výše výnosů za jednotku elektřiny z obnovitelných zdrojů při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let od roku uvedení zařízení do provozu jako minimální se zohledněním indexu cen průmyslových výrobců; za uvedení zařízení do provozu se považuje též ukončení rekonstrukce technologické části stávajícího zařízení, změna paliva, nebo ukončení modernizace, zvyšující technickou a ekologickou úroveň stávajícího zařízení,

3. před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona byla po dobu 15 let zachována minimální výše výkupních cen stanovených pro rok 2005 podle dosavadních právních předpisů se zohledněním indexu cen průmyslových výrobců.

2) Při stanovení výše zelených bonusů Úřad přihlíží též k zvýšené míře rizika uplatnění elektřiny z obnovitelných zdrojů na trhu s elektřinou.

3) Při stanovení výkupních cen a zelených bonusů Úřad vychází z odlišných nákladů na pořízení, připojení a provoz jednotlivých druhů zařízení včetně jejich časového vývoje.

4) Výkupní ceny stanovené Úřadem pro následující kalendářní rok nesmí být nižší než 95 % hodnoty výkupních cen platných v roce, v němž se o novém stanovení rozhoduje. Ustanovení věty první se nepoužije pro stanovení výkupních cen pro následující kalendářní rok pro ty druhy obnovitelných zdrojů, u kterých je v roce, v němž se o novém stanovení výkupních cen rozhoduje, dosaženo návratnosti investic kratší než 11 let; Úřad při stanovení výkupních cen postupuje podle odstavců 1 až 3.

V daném případě je nutno konstatovat, že ústavností odvodu zakotveného v ust. § 7a až § 7i zákona o podpoře se zabýval v řízení o abstraktní kontrole norem Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, www.usoud.cz, a to přímo z pohledu tvrzení žalobkyně, jak byly shora uvedeny a jak bude rozebráno dále. Soud tak neuvažoval o případném přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aby věc předložil Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť ten se již ústavností právní úpravy odvodu zabýval, což tvoří překážku věci rozhodnuté (srov. ust. § 35 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu; např. usnesení ÚS ze dne 12. 6. 2001, Pl. ÚS 13/01; ze dne 3. 10. 2001, Pl. ÚS 16/01, které jsou dostupné na www.usoud.cz).

Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 17/11 (odst. 48, 56, 71, 85) k námitce porušení zákazu retroaktivity, principu legitimního očekávání a právní jistoty při zavedení odvodu uvedl, že „ustanovení § 7a až 7i napadeného zákona působí v zásadě účinky nepravé retroaktivity, neboť v jejich důsledku do budoucna dochází právě o částku představovanou výší odvodu ke snížení podpory výrobcům, jimž patnáctiletá doba garancí dle § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. počala plynout před účinností zákona č. 402/2010 Sb.... Ačkoliv je totiž nepravá retroaktivita zásadně přípustná, nelze apriorně vyloučit, že s ohledem na princip právní jistoty a ochrany důvěry v právo převáží zájem jednotlivce na dalším trvání existující právní úpravy nad zákonodárcem vyjádřeným veřejným zájmem na její změně. Ústavní soud musel tedy posoudit, zda na straně dotčených provozovatelů FVE není dán takový ústavně relevantní zájem na zachování dosavadní zákonem stanovené ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů a zelených bonusů bez jejího dalšího krácení odvodem, jenž by při vzájemném poměrování převážil nad veřejným zájmem na jejím snížení. Takovýto zájem provozovatelů FVE v dané věci Ústavní soud z níže uvedených důvodů neshledal.... Ústavní soud tedy přisvědčil závěru, že důsledkem přijetí navrhovateli napadených částí zákona č. 402/2010 Sb. je z pohledu investorů, kteří uvedli zařízení do provozu v období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2010, toliko dočasné ovlivnění míry zisku způsobené zvýšením nákladů o nově zavedenou povinnost odvodu a z toho plynoucí prodloužení doby návratnosti jejich investice. Systém podpory a principy stanovování regulovaných cen, upravené zákonem č. 180/2005 Sb., však investorům i nadále zaručují takové podmínky, aby dosáhli prosté doby návratnosti investice 15 let. Změna se tak ve vztahu k době návratnosti promítá pouze do toho, že její dosažení bude uskutečněno v delším (avšak zákonem zachovaném) časovém horizontu,

než výrobci elektřiny z OZE očekávali. Tento faktický důsledek je ale z hlediska principu právní jistoty a ochrany důvěry v právo nezbytné postavit naroveň situaci pouhého spoléhání se na to, že státní podpora využití obnovitelných zdrojů energie nebude do budoucna změněna. Takovéto důvěře ale z ústavního hlediska ochranu přiznat nelze (srovnej nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 53/10, bod 160). S ohledem na tytéž výpočty předložené Energetickým regulačním úřadem je zřejmé, že otázku nejen prosté návratnosti investice (ve smyslu zákonných garancí), ale i další otázku přiměřeného zisku z podnikání na regulovaném trhu je nutno vztahovat k celkovému období předpokládané dvacetileté životnosti fotovoltaických panelů.... Ústavní soud má v nyní projednávané věci za to, že volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce. Princip právní jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně-ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu.“

Ústavní soud tak dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro aplikaci nepravé retroaktivity, neboť odvod byl stanoven tak, aby byla nadále zaručena návratnost vložených investic, která je garantována zákonem o podpoře.

Dále Ústavní soud konstatoval, že k přijetí a vydání právních předpisů, které byly předmětem přezkumu, došlo v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem, včetně novely č. 402/2010 Sb. (viz odst. 39 nálezu ÚS Pl. ÚS 17/11).

Ústavní soud se zabýval rovněž otázkou porušení principu rovnosti a nediskriminace. K této problematice se ústavní soud vyslovil v odst. č. 74-76 citovaného nálezu. Zejména uvedl: „*Určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže tedy být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové preferenční zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Abdulaziz, Cabales a Balkandali z r. 1985, § 72; Lithgow z r. 1986, § 177 a Inze z r. 1987, § 41). V oblasti občanských a politických práv a svobod, již imanentně charakterizuje povinnost státu zdržet se zásahů do nich, existuje pro preferenční (tedy svou podstatou aktivní) zacházení s některými subjekty obecně jen minimální prostor. Naproti tomu v oblasti práv hospodářských, sociálních, kulturních a menšinových, v nichž je stát začasté povinován k aktivním zásahům, jež mají odstranit křiklavé aspekty nerovnosti mezi různými skupinami složité sociálně, kulturně, profesně či jinak rozvrstvené společnosti, disponuje zákonodárce logicky mnohem větším prostorem k uplatnění své představy o přípustných mezích faktické nerovnosti uvnitř ní. Volí proto preferenční zacházení mnohem častěji. V této souvislosti odkazuje Ústavní soud na vyjádření Energetického regulačního úřadu, který konstatoval, že na základě v rozhodné době platné právní úpravy nemohl reagovat na situaci, kdy došlo k výraznému meziročnímu poklesu měrných investičních nákladů na zřizování těchto zdrojů v důsledku snížení cen fotovoltaických panelů o více než 40 % v roce 2009 odpovídajícím snížením výkupní ceny elektřiny z těchto zdrojů, neboť na základě zákona č. 180/2005 Sb. byl oprávněn meziročně snížit výkupní cenu elektřiny pro nové zdroje pouze o 5 %. Díky tomu došlo k velmi významnému zvýhodnění nově budovaných fotovoltaických elektráren oproti ostatním druhům obnovitelných zdrojů, u kterých byla podpora stanovena optimálně. Ústavní soud ve světle výše uvedeného dospěl k závěru, že pokud zákonodárce na*

základě kalkulací, z nichž vyplývají snížené investiční náklady FVE v letech 2009 a 2010, přistoupil k zavedení nového právního institutu – odvodu – pouze ve vztahu k okruhu výrobců solární energie, a to pouze těch, jejichž výroby byly uvedeny do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010, nelze než mít takové kritérium za racionální a ústavně souladné.“

Ústavní soud dále dospěl k závěru, že není v daném případě na místě poměřovat dotčenou právní úpravu testem proporcionality (viz odst. 77 nálezu ÚS Pl. ÚS 17/11): „*V nyní projednávané věci nespátňuje Ústavní soud jako dominantní problém kolizi dvou či více základních práv či ústavně chráněných hodnot, nýbrž zpochybnění ústavnosti zákona, který nepůsobí zásah do ústavně zaručených práv a svobod, ale ve svém důsledku působí snížení státní podpory předpokládané zákonem dřívějším. Nelze přitom přisvědčit navrhovatelům, že by takto zákonem nastavená výše podpory do budoucna vylučovala jakékoli nově zákonem stanovené daňové zatížení (regulaci). Takový požadavek na neměnnost právní úpravy nemá oporu v platné právní úpravě, přičemž jak Ústavní soud výše konstatoval, jedná se v kontextu specifických podmínek nyní projednávané věci o opatření s účinky toliko nepravé retroaktivity.“*

Soud má za to, že lze z výše uvedeného nálezu vycházet i při posuzování tvrzeného porušení zásad berního práva, neboť i v těchto konotacích Ústavní soud uvažoval, když se zabýval shora uvedenými problémy. Dále lze v tomto směru odkázat na úvahy Ústavního soudu, zda nedošlo k porušení zákazu svévole či diskriminace nebo k porušení principu rovnosti (srov. odst. 73 až 76 nálezu ÚS Pl. ÚS 17/11). Krajský soud se se závěry Ústavního soudu ztotožňuje a neshledává v případě žalobkyně, že by odvod byl v rozporu se zásadou daňové spravedlnosti, měl být odvod považován za sankci za její ekonomickou činnost a obecně s ohledem na shora uvedené závěry Ústavního soudu nemá odvod likvidační charakter.

Nelze však v tomto směru pominout stanovisko Ústavního soudu spočívající v nutnosti individuálního posouzení každého případu (viz odst. 86 a 88 nálezu ÚS Pl. ÚS 17/11): „*Ústavní soud na tomto místě zdůrazňuje, že při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu [srov. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 9/07, bod 54 (viz výše)]. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Zjevně nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.“*

Soud má za to, že je nutno shora uvedený právní názor Ústavního soudu číst v kontextu s celým textem nálezu a právní úpravou nejen odvodu, ale i správního soudnictví,

které společně vytváří právní rámec nejen pro možnost uplatnění žalobních tvrzení každého jednotlivého poplatníka odvodu před soudem, ale zároveň určují, za jakých podmínek může být žaloba úspěšná.

Na tomto místě je třeba poukázat na roli správního soudnictví při přezkumu rozhodnutí správních orgánů [viz § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Správní soudnictví je ovládáno zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní soudy jsou soudy přezkumnými, a nemohou proto nahradit neexistující úvahy správních orgánů (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 A 139/2002; ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 2 Afs 98/2004; a ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. 9 Afs 81/2010, které jsou dostupné na www.nssoud.cz).

S uvedenými principy souvisí i neprovedení důkazu soudem ve věci daní s tím, že jej mohl a měl navrhnout daňový subjekt již v daňovém řízení. Koncepce daňového řádu je totiž založena na součinnosti daňového subjektu. Důkazní prostředky může daňový subjekt navrhnout jak v řízení o stížnosti na postup plátce daně, tak i v odvolání [§ 112 odst. 1 písm. e) daňového řádu] a dokonce i poté, tj. až do doby, kdy je o odvolání rozhodnuto (§ 115 odst. 2 daňového řádu). Pokud daňový subjekt tuto svoji povinnost nesplní, nemůže pak již rozhodnutí finančních orgánů z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopvat provedení důkazů, které již mohl uplatnit v daňovém řízení. Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže, a ani nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, sp. zn. 2 Afs 35/2009, rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. 5 Afs 44/2008, rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004, nebo rozsudek KS Ústí nad Labem ze dne 7. 2. 2003, sp. zn. 15 Ca 609/2000, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 551/2005, a také na www.nssoud.cz spolu s ostatními citovanými rozsudky).

Z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 vyplývá, že v obecné rovině byl po zavedení odvodu zachován poměr nákladů na pořízení fotovoltaické elektrárny a očekávaných výnosů, a to vzhledem k tomu, že došlo nejen ke zvýšení daňové zátěže daňových subjektů zavedením odvodu, mezi které patří i žalobkyně, ale zároveň se v období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2010 snížily pořizovací náklady na fotovoltaickou elektrárnu, v důsledku čehož zůstala zachována podpora využití obnovitelných zdrojů (srov. odst. 68 nálezu). K úspěchu žaloby tak musí být mimo jiné prokázáno, že v případě žalobkyně se jedná o takové konkrétní, specifické a výjimečné okolnosti, které vybočují z obecně nastavených garancí a situace většiny poplatníků odvodu, neboť situací většiny poplatníků odvodu, tedy obecným nastavením odvodu, se již Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 zabýval, přičemž poukázal na možnost, jak omezit bezprostřední dopady odvodu, neboť ty, na rozdíl od restrikcí v budoucnu, daňové subjekty předvídat nemohly (viz odst. 89).

Jak dále vyplývá z uvedeného nálezu Ústavního soudu (odst. 88), je nutno při individuálním posouzení každého případu vzít v úvahu i určitou míru podnikatelského

a ekonomického rizika výroby elektřiny ve fotovoltaické elektrárně, která je bezpochyby podnikáním. Ne u každého poplatníka odvodu, který se po zavedení odvodu ocitl ve ztrátě či v dočasné neschopnosti dostát svým závazkům, musí být primární příčinou zavedení odvodu. V každém jednotlivém případě je nutno zohlednit i povinnost každého podnikatele nastavit své *cash flow* tak, aby se mohl vyrovnat se změnami podmínek na trhu, neboť jak plyne z nálezu Ústavního soudu, nelze spoléhat na to, že výši poskytované podpory zákonodárce v průběhu času nepřehodnotí, stejně jako je nutno počítat se změnami výkupní ceny elektřiny (srov. § 6 zákona o podpoře).

K tomu, aby žalobkyně mohla před soudem úspěšně uplatnit své námitky spočívající v tom, že bylo některé z ustanovení právní úpravy odvodu na ní aplikováno nezákonně či protiústavně, musí dát správci daně, potažmo odvolacímu orgánu, možnost zabývat se jeho situací a tvrzeními, které je povinen i řádně doložit. Žalobkyně tak musí s ohledem na specifika daňového řízení, neboť odvod je daní ve smyslu daňového řádu [srov. ust. § 7h odst. 2 zákona o podpoře, § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu] již ve stížnosti na postup plátce daně podle § 237 odst. 3 daňového řádu, potažmo v řízení o odvolání podle § 109 a násl. daňového řádu [srov. zejm. § 112 odst. 1 písm. e), § 115 odst. 2 daňového řádu], prokázat, že se v jejím konkrétním a specifickém případě jedná o likvidační efekt („rdousící efekt“) odvodu ve smyslu závěrů Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Žalobkyně nemůže v tomto směru ponechávat dokazování těchto skutečností až na řízení před soudem. Z ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž vyplývá, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. S ohledem na výše uvedený zúžený rozsah dokazování v daňových věcech před soudem, je nutno uvést, že i v případě uplatnění nových námitek před soudem spočívajících v likvidačním efektu odvodu, hodnotí soud skutkový a právní stav, jaký byl v řízení před žalovaným, v daném případě Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem. Nemůže tak jít k tíži správního orgánu, jehož postup soud přezkoumává, že v daném případě nebyl seznámen se všemi relevantními skutečnostmi a důkazy ze strany daňového subjektu.

Tyto podmínky se uplatní i na daňová řízení ukončená před vydáním nálezu Pl. ÚS 17/11, neboť Ústavní soud svým výkladem nezměnil právní úpravu odvodu, ale pouze uvedl jednu z již dříve existujících a možných interpretačních variant. Ústavní soud deklaroval tuto interpretaci právní úpravy odvodu ze svého autoritativního postavení jako ústavně konformní, přičemž ani nevyloučil možné interpretační a aplikační odchylky od jím obecně uvedeného postupu. Kdyby bylo možné použít právní závěry Ústavního soudu až od vyhlášení jeho nálezu, nemohla by být konstatována protiústavnost v případech, které vyhlášení nálezu Ústavního soudu předcházely. Z tohoto důvodu mohly daňové subjekty namítat likvidační efekt odvodu i v případech před vyhlášením nálezu Pl. ÚS 17/11.

Ze správního spisu postoupeného původním žalovaným vyplývá, že žalobkyně nejprve požádala o vysvětlení plátce daně podle ust. § 237 odst. 1 daňového řádu, v němž odkázala na uzavřenou smlouvu o podpoře výroby elektřiny a na vyfakturované množství dodané energie. Žádala zároveň vysvětlení, proč jí nebyly celé faktury proplaceny, přičemž uvedla, že neakceptuje odkaz na postup podle ust. § 7a a násl. zákona o podpoře, když tato ustanovení považuje za nepřipustně retroaktivní a tudíž neústavní a neaplikovatelná. Žalobkyně následně ve svých stížnostech na postup plátce daně pouze uvedla, že považuje za neakceptovatelný postup plátce daně podle ust. § 237 odst. 3 daňového řádu, který je ve zjevném rozporu se zásadami daňového práva, je diskriminační, má likvidační dopady a retroaktivně zasahuje do zákonem garantovaných cen. Žalobkyně ve svých odvoláních proti rozhodnutím správce daně

o jejích stížnostech, o nichž rozhodl původní žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, napadla z obecného pohledu ústavnost odvodu podobně jako v žalobě z důvodu porušení principů právní jistoty, zákazu retroaktivity, legitimního očekávání, proporcionality, zásad berního práva, avšak ve vztahu ke své konkrétní specifické situaci z hlediska údajného zmaření svých investic ničeho neuvedla, tím méně nenavrhla žádné konkrétní důkazy.

Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Při správě daní se však neuplatňuje zásada vyhledávací obvyklá např. v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší tomuto daňovému subjektu. Ačkoliv výběrem odvodu je v daném případě pověřen plátcе daně (§ 7g zákona o podpoře), nezbavuje to daňový subjekt (poplatníka odvodu) povinnosti tvrdit a prokázat skutečnosti, které považuje za podstatné pro stanovení a výběr odvodu.

Žalobkyně ani v jednom svém podání vůči správním orgánům neuvedla žádná tvrzení nebo důkazy, které by se vztahovaly k jejímu konkrétnímu specifickému případu, z nichž by bylo možno dovodit, že některé z ustanovení právní úpravy odvodu bylo aplikováno takovým způsobem, že to mělo likvidační povahu a že se v daném případě jedná o situaci natolik odlišnou od většiny poplatníků odvodu, že je nutno interpretovat a aplikovat některá ustanovení daňového práva jinak, než je tomu u ostatních poplatníků. Z tohoto důvodu musí soud konstatovat, že žalobkyně neunesla před správcem daně a žalovaným své břemeno tvrzení a břemeno důkazní, a tak soud musí uzavřít, že původní žalovaný i správce daně ve svém postupu při správě odvodu nepochybili, neboť jim nebylo ani nemohlo být nic známo o případné specifické situaci žalobkyně.

Dále soud podotýká, že z obsahu žaloby a repliky dle názoru soudu nevyplynuly žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že v konkrétním případě žalobkyně měla aplikace předmětné právní úpravy vůči ní „rdousící efekt“, přičemž s ohledem na výše uvedené skutečnosti soud nepřikročil v souladu s ust. § 52 s. ř. s. k dokazování prostřednictvím výpočtu návratnosti vlastních prostředků vynaložených na předmětnou fotovoltaickou elektrárnu, dále kopií dokumentu ERÚ staženého z webových stránek ERÚ s názvem „Často kladené dotazy – Obnovitelné zdroje – odpovědi ERÚ“, dále kopiemi kupní smlouvy a faktur prokazující výši investic vynaložených žalobkyní a dále kopiemi 2 smluv o půjčce prokazující sjednaný úrok z půjček, neboť své důkazní břemeno má primárně plnit daňový subjekt v důkazním řízení, které vede správce daně.

Dále soud poukazuje na skutečnost, že se v daném případě jedná o periodicky se opakující odvod (v daném případě s měsíční periodicitou). V případě, že by přímý odvod plátcem daně měl pro žalobkyni takové následky, že by odvod zasahoval její samotnou majetkovou podstatu, mohla se obrátit na plátce daně s žádostí, aby neprováděl odvod sám, ale vyhotovil jí platební výměr a při následné platbě odvodu daňovým orgánům mohla žalobkyně uplatnit žádost o prominutí daně či rozložení odvodu na splátky apod.

Pro úplnost soud konstatuje, že dle jeho názoru veškeré výše uvedené závěry plně korespondují i se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 - 40, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou odvodu z elektřiny ze slunečního záření a který je publikován ve Sbírce

rozhodnutí NSS pod č. 2808/2013 a také na www.nssoud.cz, a také se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 Afs 9/2013 – 25, který je dostupný na www.nssoud.cz.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. listopadu 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová